

[Niels Anker Kofoed]

I mill. kr., havde jeg kunnet købe statsobligationer for disse penge, og så havde jeg støttet finansministeren i hans forsøg på at finansiere underskuddet på finansloven og havde måske så været en bedre borger.

Men hvordan i alverden kan regeringen efterhånden finde ud af sine forskellige spring? Så skal man pludselig lave love, som er rettet mod erhvervslivet. Så skal man tage hensyn til de passive investeringer. Jeg kan godt forstå, at det kniber med at finde ud af det. Men det primære er, hr. skatteminister: er det ikke i realiteten smadderumorsk at beskatte en formue, som er fremkommet ved en reel arbejdsindtægt, som man har betalt fuld skat af?

Flygaard (DR):

Jeg vil gerne sige til hr. Niels Anker Kofoed, at det er ikke udtryk for en speciel erhvervsbeskatning, at man gennemfører en generel formuebeskatning, der omfatter såvel erhvervslivet som ikke erhvervslivet.

Med hensyn til den sidste bemærkning, som hr. Niels Anker Kofoed gjorde vedrørende formuebeskatningen i det hele taget, vil jeg gerne sige, at hvis man havde den forudsætning opfyldt, at man ikke havde nogen form for arbejdsfri indkomst eller tilsvarende indkomster, således at enhver formue udelukkende var grundet på en rent arbejdsmæssig indsats, så var problemstillingen en anden. Men så længe der er monopolelementer og arbejdsfri indkomster, tror jeg ikke, at man står sig ved at afvikle formueskatten.

Ministeren for skatter og afgifter (Mogens Lykketoft):

Jeg skulle måske starte med at gøre den principielle bemærkning, at det, der er et særkende og efter min mening et godt særkende for socialdemokratiet, er, at vi anerkender, i modsætning til flertallet af partier i dette ting, at der ikke findes enkle løsninger på komplicerede problemer.

Vi står her ved afvejningen af indretningen og højden af formuebeskatningen ved et ganske kompliceret problem, hvor modstridende hensyn gør sig gældende, i hvert fald set fra et socialdemokratisk synspunkt, nemlig de modstridende hensyn, der på den ene side siger, at selvfølgelig er vi som ansvarligt regeringsparti interesseret i mest muligt at

fremme erhvervsudviklingen og beskæftigelsen.

På den anden side kan det ikke være et holdbart synspunkt, at uanset hvor store formuer er, og uanset hvordan de er grundlagt, om de er resultatet af århundreders indkomstskævheder og foregående generationers udbytning af andre, skal der ikke finde nogen beskatning sted af dem.

Det, der er den vanskelige og komplicerede opgave, er at finde en gylden middelvej mellem de to synspunkter, hvor de ikke i alt for høj grad konflikter med hinanden, og det er dette forslag udtryk for en bestræbelse på. Det er ikke den endelige løsning antagelig – der findes vel ikke på skattepolitikens område endelige løsninger overhovedet – men et forsøg i den retning. Og jeg synes måske nok, det havde været glædeligt for den borgerlige opposition, hvis dens taknemmelighed over, at der på enkelte områder var en imødekommenhed over for synspunkter, man fra den kant havde rejst, var kommet lidt stærkere til udtryk i de faldne bemærkninger.

Jeg vil godt sige, at der er fremført to synspunkter, som jeg meget klart vil tage afstand fra, for at det ikke skal give anledning til tilbagevendende misforståelser.

Hr. Anders Poulsen gør sig til talsmand for, at vi skal vende tilbage til den gamle godsejerregel, med andre ord, at der skulle være en rabat på op til 80 pct. af den pålignede formueskat, hvis man kunne bringe sin skattepligtige indkomst tilstrækkelig langt ned i procent af formuen.

Nu er der som bekendt ganske mange metoder til at bringe sin skattepligtige indkomst ned, og det, at den skattepligtige indkomst er lav, er ikke nødvendigvis udtryk for, at afkastet af det formuegode, formuebeskatningen retter sig imod, er lavt. Det er jo i det hele taget vanskeligheden ved at imødekomme hr. Anders Poulsens synspunkt, at dette med at finde en rimelig formuebeskatning, der knytter sig til afkastet af formuegodet, ikke er muligt i praksis. Man må gå ud fra og arbejde på, at de enkelte formuegoder i rimelig omfang over tiden ansættes i forhold til deres afkastningsværdi. Det er hele filosofien i formuebegrebet. Hvis det ikke går alt for galt med at ramme de rigtige værdier, får vi en rimelig formuebeskatning. Hvis den bestræbelse, der ligger i lovgivningen, lykkes, har vi